

ကင်းစိပ်သည်

ရှင်မြတ်နိုး

(လုံးချင်းထွာသစ်)

ငါ...မင်းရဲ့ အကျဉ်းသား

Love

အခန်း (၁)

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ဘမိုးမြေ။ ခင်ဗျား ခေါ်လာတဲ့ ဒီ ကောင်မလေးကို ကျွန်တော်နေတဲ့ ဟေမဝါမြိုင်မှာ လက်ခံထားလိုက်ရ မယ်... ဟုတ်လား။ ခင်ဗျား... ခင်ဗျား နားမလည်ဘူးလား၊ မိန်းမဆိုရင် ဘယ်မိန်းမကိုမှ လက်ခံ မထားချင်တော့တဲ့ ဟေမဝါမြိုင်ရဲ့ အမုန်း စည်း ကမ်းတွေကို ခင်ဗျား စပြီး ဖောက်ဖျက်ချင်လို့ ဒီကောင်မလေးကို လက် ဆွဲခေါ်လာပြီး ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဆီကို ပြန်လာခဲ့တာလား။”

“အဟင့်...”

ခါးသီး နာကြည်းစွာ အော်ဟစ်လိုက်သံတွေနှင့် အတူ မဝံ့မရဲလေး ပေါ်လာခဲ့ရတာက ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်စွာ ငိုချလိုက်တဲ့ ရှိုက်သံလေး။

“ဖြေလေ... ဘမိုးမြေ။ ကျွန်တော် မေးတာကို ခင်ဗျား ဖြေစမ်း။ မိန်းမဆိုရင် ဘယ်မိန်းမကိုမှ မတွေ့ချင်တော့လို့ ပြင်ဦးလွင်မှာ ရှိတဲ့ ဟေမဝါမြိုင်ကို ကျွန်တော် ပြေးလာတာ။ ဟေမဝါမြိုင်က ဘယ်လို မိန်းမမျိုးနဲ့ မှ မပတ်သက်စေရဘူး။ ဟေမဝါမြိုင်ဟာ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးမှ ဝင်ထွက် သွားလာ ခွင့်ရှိတဲ့ နေရာ မဖြစ်စေရဘူး။ ဒါကို ခင်ဗျားသိရင် ဒီ ကောင်မလေးကို ခေါ်ပြီး ကျွန်တော့်ခြံထဲကနေ ခင်ဗျား ပြန်ထွက်သွား... သွား... သွား။ ခင်ဗျား ပြန်ထွက်သွား”

နာကျင်စွာ အော်ဟစ် ပေါက်ကွဲလိုက်သံတွေကို ကြားပေမဲ့ အေးစက်သော ကျောက်ရုပ် တစ်ရုပ်လို မတုန်မလှုပ် ရပ်နေမိတာ ဘမိုးမြေပါ။

ဘမိုးမြေရဲ့ နောက်မှာ တော့ မျက်ရည် စက်လက်ကလေးနဲ့ ဘမိုးမြေ ခေါ်ရာနောက်ကို လိုက်ခဲ့ ရတဲ့ ကောင်မလေး။ အသားလေးက ဖြူဖြူ။ မျက်လုံးလေးက ဝိုင်းဝိုင်း၊ အဝတ်အစားလေးက နွမ်းပေမဲ့ အထိုက်အလျောက်လေး သေသေသပ်သပ် ရှိနေတာက ကြင်နာ သနားချင်စရာလေးပါပဲ။

ဒါကြောင့်မို့လည်း ဒီကလေးမလေးကို လက်ဆွဲ ခေါ်လာခဲ့ရတာပါ။

“ဘမိုးမြေ မင်းကို တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ။ မိန်းမဆိုရင် ဘယ်မိန်းမကိုမှ မင်း လက်မခံ နိုင်တာ ဘမိုးမြေ သိပေမဲ့ ဒီကလေးမလေး ဘဝက တော်တော် သနားစရာကောင်းလို့ ဘမိုးမြေ ခေါ်လာခဲ့တာပါ”

“ခင်ဗျား မပြောနဲ့ ဘမိုးမြေ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဖြူစင်မွန်မြတ်တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေဟာ ကမ္ဘာ ပေါ်မှာ ရှိသမျှ ဘယ်မိန်းမနဲ့ မှ မတန်လို့ ကျွန်တော် ပြောနေတာ။ ကျွန်တော် မုန်းတယ်၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ဒီလို ရှိုက်သံတွေကို ကြားနေရတာလည်း ကျွန်တော် နားခါးတယ်။ မကြားချင်ဘူး။ ဒီရှိုက်သံတွေဟာ မီးပင်လယ်ထဲကို ဆွဲချသွားမယ့် လှိုင်းပုတ်သံတွေ၊ အဆိပ်ပြင်း မြားတွေ ပစ်လွှတ်မယ့် လေးညှို့သံတွေဆိုတာ ခင်ဗျား အရှင်းဆုံး နားလည်ထား လိုက်လေ ဘမိုးမြေရဲ့ ”

“မင်း... မင်းပြောတာကို ဘမိုးမြေ နားလည်ပါတယ်ကွာ။ မိန်းမတွေကို မင်း ဘယ်လောက် မုန်းခဲ့တယ် ဆိုတာလည်း ဘမိုးမြေ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကလေးမလေးကို ခေါ်လာခဲ့ရတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ဘမိုးမြေ မင်းကို ရှင်းပြချင်တယ်”

စိတ်ကို အတည်ငြိမ်ဆုံးထားပြီး နေရင်ခွင့်ကို ဘမိုးမြေ တောင်းပန်မိသည် ။ ဒါကိုမှ မင်း လက်မခံနိုင်ရင်လည်း ဒီကလေးမလေး ဘဝ ရောက်ချင်ရာရောက်၊ မျောချင်ရာမျော ဘမိုးမြေ ပြန်လွှတ်လိုက်ရတော့မှာ

ပဲ။ ဒီလိုပဲ ဘမိုးမြေ တွေးထားလိုက်မိပါသည်။ ။

“ဒီလိုပါကွာ... မနက်က မင်းခိုင်းလိုက်လို့ ပြင်ဦးလွင် ဘူတာဘက် ကို ငါ ရောက်သွားတော့ ဘူတာ ပလက်ဖောင်းမှာ ရုတ်ရုတ်သည်းသည်း ဖြစ်နေလို့ ငါ ဝင်ကြည့်လိုက်တာ လဲကျ သေဆုံးနေတဲ့ အဘွားကြီး တစ်ယောက်ရဲ့ ဘေးမှာ ဒီကလေးမလေးက ဝမ်းနည်းပက်လက်ကလေးနဲ့ တရှုပ်ရှုပ် ထိုင်ငိုနေတယ်လေ။ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကို မေးကြည့်တော့လည်း မြေးလေးလက်ကို ဆွဲပြီး ပြင်ဦးလွင် တစ်မြို့လုံး အနှံ့ကို ဒီအဘွားကြီး လျှောက်သွားနေတာ သုံးလေးရက်တောင် ရှိနေပြီ တဲ့ ။ အိပ်တော့လည်း ဘူတာထဲက ခုံတန်းလေးတစ်ခုမှာ ခွေခွေလေး လာအိပ်နေကြတာတဲ့ ။ အဲဒါ ဒီမနက်ကမှ အဘွားကြီး ဆုံးသွားလို့ လူတွေက ဝိုင်းအုံ ကြည့်နေတာနဲ့ ငိုနေတု့ ဒီကလေးမလေးကို ငါကပဲ တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ထားမယ် ဆိုပြီး ငါ့ဆိုင်ကယ်ပေါ် တင်ပြီး ခေါ်လာခဲ့တာ။ အသက် ကလည်း ခုမှ ဆယ့်သုံးနှစ်ကျော်ကျော် ဆယ့်လေးနှစ်လောက်ပဲ ရှိသေးတဲ့ ကလေးမလေးပါကွာ။ အားကိုးစရာ ဆွေမျိုးရင်းချာ ဆိုတာ တစ်ယောက်မှ မရှိလို့ ငါကလည်း ခေါ်လာခဲ့မိတာပါ”

ဟူး... မတတ်နိုင်ဘူးလေ။

နေရင်ခွင် ကျေနပ်အောင်တော့ ဘမိုးမြေ ပြောကြည့်ရတော့မှာ ပဲ။ အခုတောင် နေရင်ခွင်က ဒေါသတကြီးနဲ့ ပေါက်ကွဲ ငြင်းဆန်နေတဲ့ ဟာ ။ နေရင်ခွင် ဘယ်လို ထပ်ငြင်းလိုက်မလဲ ဆိုတာ နားစွင့် ထားရင်း ဘမိုးမြေ ရင်မောနေမိ၏။

ပြောရရင် ဒီ ဟေမဝါမြိုင်ရဲ့ အရှင်သခင်ဟာ နေရင်ခွင်ပါ။

နေရင်ခွင်ရဲ့ အမိန့်တစ်ခုအောက်မှာ ပဲ ဘမိုးမြေ ရှင်သန် ရပ်တည်လာခဲ့ရတာလေ။ နေရင်ခွင် ခေါင်းခါ ငြင်းလိုက်ရင်လည်း ခေါင်းငုံ့ နာခံ

လိုက်ရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့။

ကံပဲ ကလေးမလေးရယ်။

မင်း ကံကောင်းပါစေလို့ ဘမိုးမြေ ဆုတောင်းပါတယ်။

“ကဲ... ဘမိုးမြေ ပြောတာ ဟုတ်လားဟင်။ မင်း... မင်း ငါ့ကို လိမ်ဖို့ တော့ မကြိုးစားနဲ့ နော်။ ပြောစမ်း... ဒီ ပြင်ဦးလွင်ကို မင်းတို့ မြေးအဖွား ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာတာလဲ။ ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်လာတာလဲ”

“အဟင့်”

ကြားလိုက်ရတာက ရှိုက်သံလေးပဲ ဖြစ်နေသည် ။

“ဖြေ လိုက်လေ ကလေးမ။ ဒီဦးဦးကို မင်း မကြောက်နဲ့ ။ ဒီဦးဦးက နေခွင့်ပေးမှ ဒီခြံကြီးထဲမှာ မင်းဘဝလေး လုံလုံခြံခြံလေး နေခွင့်ရသွားမှာ ”

ကလေးမလေးကို အားပေးရင်း ဘမိုးမြေ ပြောမိသည် ။

သူမလေး ဘယ်လို ဖြေလိုက်မလဲ ဆိုတာလည်း ဘမိုးမြေ နားစွင့်လိုက်မိပြန်ပါ၏။

“အသိ... အသိတစ်ယောက်ကို လာရှာတာ မတွေ့လို့ လမ်းပေါ်မှာ လျှောက်သွားနေတာပါ။ အဖွားကလည်း ဆုံးသွားလို့ ဘယ်ကို သွားရမှန်း မသိတော့ပါဘူး။ သမီးကို သနားရင် ဒီခြံကြီးထဲမှာ တစ်ညလောက်ပဲ အိပ်ခွင့်ပေးပါနော်။ ဦးဦး... ဦးဦး မုန်းရင် မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ သမီး ပြန်ပျံ့မယ်”

“အဟင့်... ဟင့်... ဟင့်”

ရှိုက်သံလေးက ကြေကြေကွဲကွဲလေး။

သူမလေးက အထုပ်ကလေး ပိုက်ရင်း မတ်တတ်လေး ရပ်ကာ ရှိုက်
ငိုနေတာပဲ ဖြစ်သည်။ ဒါကို မကြည့်ရက်လို့ လည်း ဘမိုးမြေ မျက်နှာကို
လွှဲမိ၏။ နေရင်ခွင်ရယ်... ဒီကလေးမလေးကိုတော့ မင်း မရက်စက်လို
က်ပါနဲ့ ။ ဘမိုးမြေ တောင်းပန်ပါတယ်။ မြမာယာက မင်းအပေါ် မထော
က်မညှာ ရက်စက် ခဲ့ပေမဲ့ ဒါကို နာကြည်းပြီး မိန်းကလေးတိုင်း
အပေါ်မှာ တော့ မင်း မရက်စက်သင့်ဘူးလေ။

“မငိုနဲ့ နော် ကောင်မလေး။ ဒီလို ငိုရှိုက်သံမျိုးတွေနဲ့ ငါ့ရှေ့မှာ ငိုဖို့ မ
င်း ဘယ်တော့မှ မကြိုးစား နဲ့ ။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ရှိုက်သံကို ငါ အမု
န်းဆုံးပဲ။ ဒီလိုရှိုက်တဲ့ ရှိုက်သံတွေကို ငါ အနာကြည်းဆုံးပဲ”

“အဟင့်... သမီး ကြောက်ပါတယ် ဦးဦးရယ်။ ဦးဦးမုန်းရင် နောက်
ဘယ်တော့မှ ဦးဦးရှေ့မှာ သမီး မငိုတော့ပါဘူး။ သမီးအသံလေးကို
မကြားရတဲ့ နေရာလေးမှာ သမီး နေပါ့မယ်။ သမီးကို သနားရင် ဒီခြံကြီး
ထဲမှာ နေခွင့်ပေးပါနော် ဦးဦး။ အဝတ်လျှော် ဆိုရင်လည်း သမီး လျှော်ပါ
မယ်။ ထမင်းခက် ဆိုလည်း သမီး ချက်ပါ့မယ်။ ဦးဦးနဲ့ ဘမိုးမြေ ခိုင်းချင်
တာခိုင်း... သမီး လုပ်ပါ့မယ် ဦးဦးရယ်”

“ကဲ... ကောင်မလေးပြောတာ မင်း ကြားတယ်နော်။ မင်း မကြိုက်
တာကို သူ ဘာမှ မလုပ် ပါဘူးတဲ့ ”

“လုပ်ရင်... ကျွန်တော် မကြိုက်တာတွေ ဒီကောင်မလေး လုပ်ခဲ့ရင်
...”

မျက်နှာလေးပေါ်မှာ တစ်ခြမ်း ပြိုကျနေသည့် ဆံပင်တွေကို
သိမ်းရင်း...

“သမီး... သမီးကို ရိုက်ပါနော်... ဦးဦး။ ဦးဦး ရိုက်တာ သမီး ခံပါ့မယ်”

“တောက်... ခင်ဗျား တကယ် ပြဿနာရှာတယ် ဘမိုးမြေရာ။ ကျွန်တော့်ကို ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ ကျအောင် ခင်ဗျား လုပ်ရက်တယ်။ ခင်ဗျားက ဒီလောက် တာဝန်ယူချင်နေမှ တော့ ကျွန်တော် ဘာပြော လို့ ရတော့မှာလဲ။ အရေးကြီးတာ ခင်ဗျားတို့ ပေးထားတဲ့ ကတိ။ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်စလုံး တည်ဖို့ ပဲ... ရှင်းတယ်နော် ဘမိုးမြေ။ အရေးကြီးတာ မိန်းမဆို ရင် လူကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် ကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ပတ်ပတ်သက်သက်တွေ ကျွန်တော် မလုပ်ချင်ဘူး”

ဒါကို ဘမိုးမြေ မျက်တောင် တဖျတ်ဖျတ် ပုတ်ကြည့်ကာ...

“မင်းသဘောထားကို ဘမိုးမြေ သိပါတယ်ကွာ။ မင်းဆန္ဒအတိုင်းပဲ ဖြစ်စေရမယ်လို့ ဘမိုးမြေ ကတိပေးပါတယ်”

“ဒီကောင်မလေး နာမည်က ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ ခင်ဗျား ပြောဦးလေ”

“ဖြေ လိုက်လေ ကလေးမ။ မကြောက်နဲ့ ။ ရဲရဲတင်းတင်း ပြောလိုက်”

“ပန်း... ပန်းရင်ထိုးပါ ဦးဦး”

“ပန်းရင်ထိုး... ဟုတ်လား။ ဟွန်း... နေပါဦး... မင်း ကျောင်းရော နေခဲ့ဖူးလား”

“ခြောက်တန်းအထိ နေဖူးပါတယ်”

“မင်းကို ငါ အခုကတည်းက အပြတ် ပြောထားမယ်နော်။ ငါ မကြိုက်တာကို လုပ်ရင် ဒီခြံ ထဲကနေ မင်း ထွက်သွားရမယ်။ တော်တန်ရုံ

ဘာအကြောင်းကိစ္စပဲ ရှိရှိ ငါ မခေါ်ဘဲနဲ့ ငါ့အနားကို လာခွင့် မရှိဘူး။
နားလည်လား ပန်းရင်ထိုး”

“ဟုတ်...”

ရင်ထိုး ‘ဟုတ်’ လို့ ပဲ တစ်လုံးတည်း ဖြေရင်း ခေါင်းကလေးကို ငဲ့ချပ
စ်လိုက်မိသည်။ ဦးဦး ကတော့ အနက်ရောင် လောင်းကုတ် အရှည်ကြီး
ကို တစ်ကိုယ်လုံးဖုံးကာ ဖြန့်ချ ဝတ်ထားလျက် မြက်ခင်းအစပ်က မြေပြ
င်မှာ တုတ်ကောက်တစ်ချောင်းနဲ့ သည် အတိုင်း ရပ်နေသည်။

ချောတာကတော့ တကယ်ချောတဲ့ ဦးဦးပါ။

ယောက်ျားတန်မဲ့ ကော့ညွတ်သော မျက်တောင်ရှည်ကြီးတွေက ဦး
ဦးရဲ့ စိမ်းစို နက်မှောင်သော မျက်ခုံးတန်းကြီး နှစ်ခုအောက်မှာ စိပ်နေ
အောင် ယှက်ဖြာကျလို့။

တောင့်တင်းတဲ့ ကိုယ်နေဟန်နဲ့ မြင့်မားတဲ့ အရပ်အမောင်းကြောင့်
ဦးဦးကို မော့ကြည့်ရင်း ရင်ထိုး ကြောက်နေမိတာက တစ်ကိုယ်လုံး
အေးစက်နေလို့ပါ။

“လာ... ကလေးမ... လာ လာ။ မင်းနေရမယ့် နေရာလေးကို
ဘမိုးမြေ လိုက်ပြမယ်”

ဘမိုးမြေ ခေါ်လို့ သာ နောက်က လိုက်ခဲ့ရပေမယ့် ရင်ထိုးရဲ့
မျက်ဝန်းလေးတွေကတော့ ဦးဦး ကိုပဲ နောက်ပြန်လေး လှည့်ကာ
ငေးကြည့်နေမိလျက်။

“ဘာလဲဟင် ကလေးမ စောစောက ဦးဦးကို မင်း သိပ်ကြောက်သွား
လို့ ငိုတာလား။ မကြောက်ပါနဲ့ ကလေးမရယ်။ ဒီဦးဦးက စိတ်ရင်း အင်
မတန်ကောင်းတဲ့ ဦးဦးပါ။ နိုင်ငံခြားမှာ ပညာတွေ သင်ခဲ့သလို

ရန်ကုန်မှာ လည်း ကုမ္ပဏီတွေ ဖွင့်ထားတာ။ အဲဒါ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို အသည်းစွဲ ချစ်မိပြီးခါမှ မိန်းကလေးက သစ္စာမဲ့သွားလို့ အခမ်းနားဆုံး ကျင်းပမယ့် မင်္ဂလာပွဲကြီးကို ဖျက်လိုက်ရတာလေ။ အဲဒီ ခံစားချက်တွေနဲ့ မိန်းမတွေကို စိတ်နာပြီး ပြင်ဦးလွင်က ဟေမဝါမြို့ကို ရောက်လာခဲ့ရတာ”

“ရှင်... ဘာဘ။ မိန်းကလေးက သစ္စာမဲ့သွားလို့ အခမ်းနားဆုံး ကျင်းပမယ့် မင်္ဂလာပွဲကြီး ကိုတောင် ဖျက်လိုက်ရတယ်... ဟုတ်တယ်”

ရင်ထိုး မျက်တောင်လေး ပင့်ကြည့်ကာ မေးမိသည် ။

“ဟုတ်တယ်လေ... မိန်းကလေးရဲ့ ။ လက်ထပ်ပွဲကြီး ကျင်းပဖို့ တစ်လလောက်ပဲ လိုတော့တဲ့ အချိန်မှာ ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်ပြီး ဒီဦးဦး ဒုက္ခိတ ဝေဒနာသည် တစ်ယောက် ဖြစ်သွားလို့ မင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်လိုက်ရတာ”

“ဒါ... ဒါဆို... ဒီဦးဦးက...”

“မျက်လုံးတွေ ကွယ်နေတယ်လေ”

“ဘုရားရေ... ဒီ... ဒီဦးဦးက မျက်လုံးတွေ ကွယ်နေတဲ့ ဦးဦး... ဟုတ်လား”

ရုတ်တရက်မို့ ရင်ထိုး အသက်ရှူမှားကာ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားသည် ။

ဒီဦးဦးက မျက်လုံးတွေ ကွယ်နေတဲ့ ဦးဦးတဲ့ ။

အခန်း (၂)

“ဝုန်း...”

“ခွမ်း”

“ချလွမ်း...”

“သွား... ထွက်သွား... ငါ့အခန်းထဲက မင်း အခုချက်ချင်း ထွက်သွား”

ခုံတွေ၊ ပန်းကန်တွေ ရုတ်တရက် လဲပြိုကျသွားသံနောက်မှာ နာကြည်းစွာ အော်ဟစ် မောင်း ထုတ်လိုက်တဲ့ ဦးဦးအသံကြောင့် ရင်ထိုးငေးကြောင်စွာ သည် အတိုင်းလေး ဆက်ရပ်နေလိုက်မိသည်။

ဘမိုးမြေ မအားလို့ သည် ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်လေးကို ရင်ထိုး လာပို့တာပါ။ ဘမိုးမြေ မှာ လိုက် သလို ခြေကလေးကို ဖွဖွလေးနင်းပြီး ဝင်လာခဲ့ချိန်မှာ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့ စားပွဲပေါ် အသာအယာလေး ချဖို့ တိုးကပ်သွားခဲ့သည့် အချိန်မှာ တော့...

“ဘယ်သူလဲဟင်”

ရုတ်တရက် ရင်ထိုးကို မာဆတ်ဆတ်လေး လှည့်ကြည့်ပြီး ဦးဦးက မေးလိုက်တာ ရင်ထိုး မဖြေရဲတာမို့ ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်လေးကို သည် အတိုင်းကိုင်ရင်း ဦးဦးမျက်နှာ ချောချောလေးကို ငေးကြည့်နေမိဆဲ...

“ဟိတ်... မင်းကို မေးနေတယ်လေ။ မင်း... မင်း... ပန်းရင်ထိုးလား။

မင်းခေါင်းမှာ ခရေကုံးတွေ ပန်ထားသလား။ ပြောစမ်း... ငါမေးတာ
မင်း ဖြေစမ်း”

“ဝုန်း”

ရင်ထိုးခေါင်းပေါ်က ဆံပင်လေးတွေပေါ်မှာ ပန်ထားသည့် ခရေကုံး
ခွေခွေလေးဆီက ရလိုက်တဲ့ ခရေပန်းရနံ့တွေကြောင့် ရင်ထိုး ဝင်လာ
တာကို ဦးဦး သိသွားပုံရသည်။ ။

“ဟင်...”

ဦးဦးက ထိုင်ခုံ လန်ကျသွားအောင် ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ချိန်မှာ ရင်
ထိုး ကြောင်ပြီး လက်ထဲက ပန်းကန်ကို လွှတ်ချလိုက်တာမို့ ပန်းကန် ကျ
ကွဲသံတွေက အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက် သွားခဲ့ရတာပဲ
ဖြစ်သည်။ ။

“သွား... ထွက်သွား... ငါ့အခန်းထဲက မင်း အခုချက်ချင်း ထွက်သွား
”

ဒါကိုသိလို့ အပေါ်ထပ်ကို ချက်ချင်း ပြေးတက်လာတာ ဘမိုးမြေပါ။

လက်ထဲမှာ လည်း မွေ့လက်စ ယောက်မတစ်ချောင်းကို ကိုင်လို့ ။

ရင်ထိုး ကြောက်ပြီး ပါးပြင်လေးပေါ် မျက်ရည်တွေ တစ်ပေါက်ပြီး
တစ်ပေါက် ကျလာပေမဲ့ ဟင့်ခနဲလေးတော့ အသံလေး ထွက်အောင် ရှိ
က်မငိုရဲပါ။

“ မဟုတ်ဘူး နေရင်ခွင်... ရင်ထိုးလေးကို ငါ မအားလို့ မင်းသောက်
မယ့် ဆန်ပြုတ်လေး ပို့ခိုင်းလိုက်တာပါကွာ။ မင်း စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ။ သွား
သွား... ရင်ထိုးလေး။ ဒီပန်းကန်ကွဲတွေ ဘမိုးမြေပဲ ရှင်းလိုက်တော့မယ်
”

“ခင်ဗျား... ခင်ဗျား”

ရုတ်တရက် ဒေါသတွေ မပြေနိုင်အောင် ခံစားလိုက်ရတာက နေရင် ခွင်ပါ။

အခန်းထဲကို ဒီလို ခွင့်မတောင်းဘဲ ဝင်လာစရာလား။

ဒီလို အနံ့ပြင်းပြင်းနဲ့ ခရေတွေကို ပန်ပြီး အခန်းထဲကို ရောက်လာစ ရာလား။

ဒေါသမပြေတော့ မျက်နှာက ရဲသည် ။

နာကျင်ခြင်းတွေက နှုတ်ခမ်းထောင့်မှာ စွန်းထင်းသည်။

“ကျွန်တော် မကြိုက်တာတွေ မလုပ်ပါနဲ့ လို့ ခင်ဗျားကို ပြောထား တာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကောင်မ လေးကို လွှတ်လိုက်ရတာလဲ။ အခု ကြည့်စမ်း... ခရေပန်းတွေ ပန်ပြီးတော့တောင် ကျွန်တော့် အခန်း ထဲကို ဝင်လာတာ”

“ငါ တောင်းပန်ပါတယ် နေရင်ခွင်ရာ။ မင်း ဗိုက်ဆာနေမှာ စိုးလို့ စိတ်ပူပြီး ငါ လွှတ်လိုက်မိ တာပါ။ ကလေးမလေးကလည်း မင်းကို ကြောက်ပြီး ပြန်ထွက်သွားပါပြီ”

“ကျွန်တော်... ကျွန်တော်... ခင်ဗျားကို ထပ်ပြီးတော့ ပြောထားမယ် နော် ဘမိုးမြေ။ ဒီကောင် မလေးကို သနားလို့ ခင်ဗျား ဘယ်လိုပဲ လက်ခံထား လက်ခံထား ကျွန်တော်နဲ့ လာပြီး မပတ်သက် စေနဲ့ ။ မိန်းမတွေကို ကျွန်တော် မုန်းတယ်”

“အဲဒါ ဘမိုးမြေ သိပါတယ် နေရင်ခွင်ရယ်။ မနွေက တစ်နေ့လုံးလည်း ကလေးမလေးက ငါနဲ့ အတူ ခြံထဲမှာ သန့်ရှင်းရေးတွေ ဝိုင်းလုပ်ပေးနေတာပါ။ ခြံထဲက ပန်းပင်တွေကိုလည်း ရေလောင်း ပေါင်းသင် မြက်နု

တ်ပေးနဲ့ ... ငါ့အတွက် ဘယ်လောက် အဖော်ရလဲ။ အခု မီးဖိုဆောင်မှာ ဟင်းချက် တော့လည်း ဒီကလေးမလေးပဲ ငါ့ကို ဝိုင်းကူနေတာ။ သူ့ခမျာ မင်းကို ကြောက်ပြီး စကားတောင် ကျယ်ကျယ် မပြောရဲပါဘူးကွာ”

ကြမ်းပြင်ပေါ်က ပန်းကန်ကွဲ အစတွေ လိုက်သိမ်းရင်း ဘမိုးမြေ ရှင်းပြ တောင်းပန်နေမိသည် ။ ရင်ထိုးလေးက တကယ်ပဲ လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ ကလေးသာသာအရွယ် ဆံပင်တိုတိုလေးနဲ့ မြေးအရွယ် လေးမို့ ဘမိုးမြေကလည်း သူမလေးကို မြင်မြင်ချင်း သံယောဇဉ် ဖြစ်မိသည် ။

မနေ့က တစ်နေ့လုံးလည်း သူမလေး နေမယ့်အခန်းလေးကို ဘမိုးမြေ ကိုယ်တိုင် ပြင်ပေး လိုက်ရတာ အဝတ်အစားတွေ သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေး ထည့်ထားရမယ့် ဘီရိုလေးရယ်။ ခုတင်လေး တစ်လုံးရယ်၊ မှန်တင်ခုံ အဟောင်းလေးရယ်၊ ဒါလေးတွေကို သူ့နေရာလေးနဲ့ သူ စီကာစဉ်ကာ ချပေး လိုက်တော့ အရင် လူမနေခဲ့တဲ့ သည် အခန်းလေးက ခုတော့ နေချင်စရာ အခန်းလေး ဖြစ်သွားခဲ့၏။

ရင်ထိုးလေး သဘောကျမိတာက ပြတင်းပေါက်လေးကို ဖွင့်လိုက်တာနဲ့ ချယ်ရီပင်တန်း လမ်းကလေးကို တွေ့နေရတာပါ။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူမလေး ရောက်လာတာလည်း ချယ်ရီပွင့်ချိန်လေးမို့...။

“ဟင်... ဘဘ... ဟိုမှာ အပွင့်တွေ ကြွေနေတာ ဘာတွေလဲ”

“အဲဒါ ချယ်ရီပွင့်တွေ ကြွေနေတာလေ ရင်ထိုးလေးရဲ့ ”

“ရှင်... အဲဒါ... ချယ်ရီတွေ”

ပြင်ဦးလွင်ကို စ ရောက်သည့်နေ့ ကတည်းက သည် အပွင့်လေးတွေကို တစ်မြို့လုံး ဖွေးနေတာ မြင်ခဲ့ရပေမဲ့ ချယ်ရီတွေမှန်းတော့ ရင်ထိုးက

မသိခဲ့ပါ။ ခုတော့ ဘမိုးမြေ ပြောမှ ရင်ထိုး ဝမ်းသာသွား ရ၏။

ပြတင်းပေါက်လေးကနေ ချယ်ရီတွေ ကြွေနေတဲ့ လမ်းကလေးကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ရင်ထိုး ငေးကြည့်နေမိသည်။ ။ ထိုအချိန်မှာ ဘမိုးမြေ ဆေးပုံးအဖြူကို ကိုင်ကာ စုတ်တံ ပြားပြားကြီး တစ်ချောင်းနဲ့ အခန်းနံရံတွေကို လင်းသွားအောင် လိုက်သုတ်ပေးနေသည်။ ။

“ဒါပေါ့ မြေးလေးရယ်။ မောင်နေရင်ခွင်က ဘာပဲလုပ်လုပ် သိပ်ကို အစွဲအလမ်း ကြီးပြီးတော့ သိပ်လည်း စိတ်ကူးယဉ် ဆန်ခဲ့တာလေ။ ဒီခြံကြီးကိုလည်း သူ့ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ နေရာသီ ရောက်တိုင်း အပန်းဖြေ လာအနားယူဖို့ ဝယ်ထားခဲ့တာ။ ပြင်တုန်းကလည်း သူ့စိတ်တိုင်းကျ အကောင်းဆုံး ပြင်ဆင်ထားခဲ့တာပေါ့။ ပြင်ဦးလွင်မှာ ဆိုရင် ကန်တော်ကြီးစောင်းနဲ့ နီးကပ် ထိစပ် နေတဲ့ နေရာတွေက အကောင်းဆုံး နေရာတွေပဲလေ”

ခြံကြီးရဲ့ နေရာအနှံ့မှာ ရှိသမျှ ပန်းပင်တွေကိုလည်း သူမလေး သိအောင် ဘမိုးမြေ လိုက်ပြ မိသည်။ ။ ပြီးတော့မှ သူမလေးကို ခေါ်လာတာ မောင်နေရင်ခွင် နေတဲ့ တိုက်ကြီးဆီကိုပါ။

“ဟင်... ဘာ... ဒါ... ဒါ...”

တိုက်ကြီးရဲ့ အောက်ထပ် အခန်းကျယ်ကြီးဆီက မြင်ကွင်းတွေကို ကြည့်ရင်း ရင်ထိုး အရမ်း တုန်လှုပ်သွားသည်။ ။ မျက်နှာလေးပေါ်မှာ လည်း သွေးမရှိတော့ပေ။ ကလေးသာသာ အရွယ်လေးမို့ ရင်ထိုး ကြောက်သွားတာလည်း ပါပါသည်။ ။

“အဲဒါပဲလေ... မြေးလေးရဲ့ ။ သူ့ချစ်သူနဲ့ အတူနေဖို့ အကောင်းဆုံး ပြင်ဆင်ထားတဲ့ ဧည့်ခန်း ကြီးကို နေရင်ခွင် ကိုယ်တိုင် မမြင်မစမ်းနဲ့ တွေ့သမျှ အကုန် ရိုက်ခွဲထားလို့ မှန်ကွဲစတွေ ဒီအတိုင်း ပြန့်ကျဲနေတာ”

“ရှင်... ဘာ”

ရှင်ထိုးလေးက မျက်မှောင်ကုတ်ကုတ်လေးနဲ့ ဧည့်ခန်းကြီးကို ကြည့်ရင်း အသက်မရှူ နိုင်အောင် ခံစားလိုက်ရ၏။ တကယ်လည်း မှန်ကွဲစတွေနဲ့ ပြုလဲ ပျက်စီးနေတဲ့ ဧည့်ခန်းကြီးက မမြင်ရက်စရာပါ။

“ဟိုမှာ လေ... မြေးလေး။ မြေးလေး မမြင်ဖူးရင် ကြည့်ထား၊ မောင်နေရင်ခွင်ရဲ့ ချစ်သူ မြမာယာ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဟာ ဟို ဓါတ်ပုံမှန်ပေါင်ထဲက ကောင်မလေးပဲ။ မမြင်မစမ်းနဲ့ ရိုက်ခွဲ နေတဲ့ ကြားက ဧည့်ခန်းထောင့် နံရံမှာ ဒီအတိုင်း ကျန်ခဲ့တာ”

“အို...”

ကြည့်ပါဦး...

မှန်ပေါင်ကြီးထဲက မမမြမာယာဟာ ရှင်ထိုးကို တည်တည်ကြီးစိုက်ကြည့်လို့ တလက်လက် ဖြာနေတဲ့ မမမြမာယာရဲ့ မျက်ဝန်းတွေဟာ ရှင်ထိုးကိုပဲ မကျေမနပ်နဲ့ တစ်ခုခု ပြောနေသလိုပါ။

“တွေ့ပြီနော် မြေးလေး။ မြမာယာဆိုတာ သူပဲ။ အပြင်မှာ ဆိုရင် ဒီဓါတ်ပုံထဲမှာ ထက် နိပျို့ လှပပြီး အရမ်း ခေတ်မီတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ပေါ့။ မမျှော်လင့်ဘဲ ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်ပြီး နေရင်ခွင် မျက်လုံးတွေ ကွယ်သွားတော့မှ လက်ထပ်ပွဲ အစီအစဉ်တွေကို ဖျက်သိမ်းပြီး မြမာယာက သစ္စာမဲ့သွားတာ။ အခုဆိုရင် တစ်နှစ်တောင် ကျော်သွားခဲ့ပြီပေါ့။

“ဒါ... ဒါဆို ဦးဦးနေရင်ခွင်က အရမ်း သနားဖို့ ကောင်းတာပေါ့နော် ဘာ”

ကလေးတစ်ယောက်လိုပဲ တွေးရင်း ရှင်ထိုး ပြောမိသည် ။

“ဘဘကလည်း ... သူ့ကို သနားလို့ ဒီအထိ လိုက် လာပြီး စောင့်ပေး နေတာပေါ့ မိန်းကလေး ရယ်”

“ဒီ... ဒီဦးဦးမှာ အမျိုးတွေ မရှိဘူးလားဟင် ဘဘ”

“ဟာ... မရှိဘဲ ဘယ်နေပါ့မလဲ။ ရှိတာမှ အများကြီးကို ရှိတာ။ အား လုံးက ရန်ကုန်မှာ ပဲ နေကြတာ။ အားလုံးက ဂရိတ် အသိုင်းအဝိုင်းက လူတွေချည်းပဲ။ မိသားစုထဲမှာ တော့ မောင်နေရင်ခွင် က မွေးချင်းမောင် နှမ သုံးယောက်ထဲမှာ သူတစ်ယောက်ပဲ ယောက်ျားလေး ပါခဲ့တာလေ။ ကျန်တဲ့ နှစ်ယောက်က ညီမလေးတွေ”

“သူ... သူတို့ က ဒီကို လိုက်မလာကြဘူးလား”

“မောင်နေရင်ခွင်က ဘယ်သူ့ကိုမှ အလာမခံဘူးလေ။ အဆက်အသွယ်တော့ ရှိပါရဲ့ ။ မကြာခဏ ဆိုသလို မောင်နေရင်ခွင် ဟန်းဖုန်းကို လှမ်းလှမ်းဆက်ကြတယ်။ မောင်နေရင်ခွင် ကလည်း သူထားခဲ့တဲ့ ကုမ္ပဏီ လုပ်ငန်းတွေကို ဒီကနေ ဖုန်းနဲ့ လှမ်းညွှန်ကြားပြီး အလုပ် လုပ်နေတာ တစ်ခါတစ်ခါ အရေးကြီးရင် ကားနဲ့ လာခေါ်တာ လိုက်လိုက်သွားရတယ်။ နေပြည်တော်က ဟိုတယ် တစ်ခုခုမှာ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းရှင်တွေ မတွေ့မဖြစ် တွေ့ကြရတဲ့ အခါမျိုးတွေပေါ့။ မျက်လုံး ကွယ်နေ ပေမဲ့ မတွေ့မဖြစ် တွေ့ကြရတဲ့ အခါမျိုးတွေပေါ့။ မျက်လုံး ကွယ်နေပေမဲ့ မောင်နေရင်ခွင်ကို အားလုံးက လေးစားကြတယ်။ စီးပွားရေး အကွက်မြင်တဲ့ နေရာမှာ ဘယ်သူမှ လိုက်မမီအောင် မောင်နေရင်ခွင်က တအားတော်တာ။ ဘယ်သူမှ စိတ်မဝင်စားတဲ့ လုပ်ကွက်မျိုးကို ရအောင်ယူပြီး ရွှေဖြစ်အောင် ဖန်တီး သွားတဲ့ အကွက်မျိုးတွေက မုန်းလောက်အောင် ပိုက်ဆံရတာလေ။ အဲဒီလို နေရာမျိုးတွေမှာ လက်ဖျား ခါလောက်အောင် မောင်နေရင်ခွင်က ထိုးဖောက် သိမ်းပိုက်တတ်တယ်”

“ဒါ... ဒါကိုတောင် မမမြမာယာက...”

“ဪ... မြေးလေးရယ်... မြမာယာက ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင် ဆိုတော့ မျက်မမြင် ဒုက္ခိတ တစ်ယောက်ကို ဘယ်လက်တွဲချင်ပါတော့မလဲ။ ကံဆုံရင် စား၊ ကံကုန်ရင် သွားကြတဲ့ လူလောကကြီးထဲမှာ ဒီလို အဖြစ်မျိုးတွေ ဆန်းတာမှ မဟုတ်တော့တာ။ အခု မြေးလေးနဲ့ ဘာတို့ ဆုံကြတာလည်း အတိတ်ဘဝဟောင်းက ကံအကြောင်းတရားတွေ ရှိခဲ့လို့ လာပြန်ဆုံကြတာပဲ နေမှာ ပေါ့”

“ရင်ထိုးကတော့ ဘာနဲ့ ဦးဦး ကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး။ ဒီခြံကြီးထဲမှာ လည်း ဘာနဲ့ ဦးဦး ထားတဲ့ နေရာမှာ ရင်ထိုး နေပါ့မယ်။ ဘာနဲ့ ဦးဦး ကျွေးတာပဲ ရင်ထိုး စားပါ့မယ်။ ဘာနဲ့ ဦးဦးတို့ မကြိုက်တာ မှန်သမျှ ရင်ထိုး ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး ဘာရယ်... နော်။ ရင်ထိုးကိုတော့ ဒီခြံကြီးထဲကနေ မောင်မထုတ်ပါနဲ့ နော် ဘာ”

စ ရောက်တဲ့ နေ့မှာ ပန်းရင်ထိုး ဆိုတဲ့ သူမလေးက ဘမိုးမြေကို ပြောခဲ့တဲ့ စကားလေးပါ။ အင်္ကျီ လေးတွေ၊ စကဒ်လေးတွေက ဟောင်းနေလို့ ပြင်ဦးလွင်ဈေးထဲမှာ အင်္ကျီအသစ်၊ စကဒ်အသစ်လေး တွေနဲ့ အအေးဒဏ် ခံနိုင်မယ့် အနွေးထည်လေးတွေ၊ ဘောင်းဘီရှည်လေးတွေကို ပါ ဘမိုးမြေ လိုက်ဝယ်ပေးခဲ့သလို ဆံပင်ကလေးကိုလည်း သေသေသပ်သပ်ကလေးနဲ့ ညီညီညာညာလေး ဖြစ်သွား အောင် ညှပ်ပေးလိုက်တော့။ ဝင်းထင်တဲ့ အသားအရေလေးနဲ့ မျက်နှာလေးက ခုမှ ပေါ်သွားသည် ။

နေရင်ခွင့်ကို ချောမော့ တောင်းပန်ထားခဲ့ပြီး။ ဘမိုးမြေ အောက်ကို ပြန်ဆင်းလာတော့ နောက်ဖေးမီးဖိုခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ပြီး ရှိုက်ငိုနေတဲ့ ရင်ထိုးလေးရဲ့ အသံလေးက တကယ့်ကို ရင်နင့်စရာ။

စောစောက နေရင်ခွင် အော်ငေါက်လွှတ်လိုက်လို့ ဒီကလေးမလေး ဝမ်းနည်းပြီး စိတ်အား ငယ်သွားလို့ နေမှာ ပါ။

“ဟွန်း... မငိုနဲ့ လေ ရင်ထိုးလေးရဲ့ ။ မောင်နေရင်ခွင်က မပြောဘဲ ဝင်လာလို့ စိတ်ဆိုးပြီး အော်လိုက်တာ။ တိတ်... တိတ်... ရင်ထိုးလေး ဝမ်းမနည်းနဲ့ ”

“ဒီဦးဦး... ဒီဦးဦးက ရင်ထိုးကို အရမ်းမုန်းနေတာနော် ဘာဘ။ မင်း ခရေပန်းတွေ ပန်ထား သလားတဲ့ ။ ငါ့အခန်းထဲကနေ အခုချက်ချင်း ထွက်သွား တဲ့ ။ ဘာဘ မလာရင် ဦးဦးက ရင်ထိုးကို ရိုက်တော့မှာ ”

မျက်နှာလေး မော့ပြောလိုက်စဉ်မှာ မျက်ရည် စီးကြောင်းလေးက ပါးပြင်လေးပေါ်မှာ ဒီအတိုင်း။ မျက်ရည်လေး သုတ်ပြီး ဂါဝန်လေးမှာ ပြန်ပွတ်သပ်ကာ ခေါင်းကလေးကို ရင်ထိုး မော့သည် ။

ဒါကိုကြည့်ပြီး ဘမိုးမြေ ပြုံးမိ၏။

“အဟင့်... ဦးဦးကို ရင်ထိုး ကြောက်တယ် ဘာဘ”

“ကလေးရယ်...”

“ဦးဦးက ချောပေမဲ့ ဒေါသကြီးတယ်”

“ကဲ... ကဲ... ဦးဦးကို ကြောက်ရင် နောက် ဘယ်တော့မှ အဲဒီကို မသွားနဲ့ တော့။ ဘာဘ ကလည်း မခိုင်းတော့ဘူး... ဟုတ်ပြီလား။ လာ... လာ... ဒီမှာ ဘာဘကို ကြက်သွန်ဥကြီးတွေ ဝိုင်းနွှာ ပေး။ ကြက်ပေါင်း အချို့ချက်ကလေး ဘာဘ ချက်ပေးမယ်။ ကြိုမဆိုင် အရည်သောက်ကလေးနဲ့ တွဲစားရအောင်”

ခိုင်းတော့လည်း ရင်ထိုးလေးက မညည်းမညူ။

ကြက်သွန်ဥနီကြီးတွေက အခွံနှာပေးသလို ကြက်သွန်ဖြူကလေးတွေ ကိုလည်း စိတ်ရှည် လက်ရှည် တစ်မြွှာချင်း အခွံချွတ်ပေးနေ၏။ ဒီကလေးမလေး ရောက်လာတာကို ဘမိုးမြေ ပျော်နေ မိသည်။

ဆွေမိုးသားချင်းဆိုတာ မရှိသလောက် ရှားရသည့်ကြားထဲ အသက်ခြောက်ဆယ် ကျော်လာ သည် အထိ တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီး ဘဝနဲ့ သာ ဘမိုးမြေ နေလာခဲ့တာမို့ အတွယ်အတာတွေ၊ သံယောဇဉ်တွေ ဆိုတာတွေက မိမိဘဝနဲ့ အဝေးဆုံးမှာ ရောက်နေခဲ့သည်။

ဒီကလေးမလေးကတော့ ကံကြုံလို့ ဆုံခဲ့ရတာပဲ။

ကြည့်ပါဦး။ ရင်ထိုးလေးရဲ့ လက်ချောင်းကလေးတွေက ဆင်းရဲလို့ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ပေမဲ့ ဥသွယ် ဝင်းနှစ်တဲ့ လက်ချောင်းကလေးတွေ၊ လက်သည်းကလေးတွေကိုလည်း တိတိကျကျ ညီညီညာညာ ကလေး ကိုက်ဖြတ်ထားတော့ ကြည့်ရတာ ရှင်းသန့်နေပြီး လက်ဖမိုးလေးတွေ ဝင်းဝါ အိမ်ကံနေတာ လေးကအစ သူမလေးရဲ့ ပုံစံလေးက ထူးခြားလှသည်။

အဝတ်အစား အဟောင်းကလေးနဲ့ ကပိုကရီလေး ခေါ်လာခဲ့စဉ်က မသိသာခဲ့ပေမဲ့ နောက် တစ်နေ့မှာ ပဲ ဈေးကို ဆိုင်ကယ်လေးနဲ့ တင်ခေါ်သွားပြီး ခေါင်းလျှော်၊ ဆံပင်ညှပ်နဲ့ သေသေသပ်သပ် ကလေး ဝတ်စား ပြင်ဆင်ပေးလိုက်တော့ တစ်သွေးတစ်မွေးလေး ပြောင်းလွဲသွားသည့် သူမလေးရဲ့ ပုံစံလေးကို ကြည့်ကာ ဘမိုးမြေ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သွားမိသည်။

ခုလည်း မီးဖိုချောင် စားပွဲလေးမှာ ထိုင်ပြီး လှီးတာချွတ်တာ၊ အရွက်သင်တာလေးအက အစ ဘမိုးမြေ လှည့်ကြည့်စရာ မလိုတော့ပါ။

“ဟင်း... မင်းဦးဦးက ကြက်သွန်ဥနီကြီးတွေ ပါတဲ့ ကြက်ပေါင်းဆိုရင် တအားကြိုက်တာကွ သိလား။ ပုစွန်ခြောက် အကောင်ကြီးကြီးလေးနဲ့

ဘာလျှောင့်ကြော် ဆိုလည်း မောင်ရင်ခွင် အသည်း စွဲပဲ။ တစ်ခါတလေ တော့လည်း ပြင်ဦးလွင်က ဝါလီ စားသောက်ဆိုင်မှာ ဝက်လက်စတူး မှာ ပြီး ဝီစကီ လေးနဲ့ ဘာတို့ နှစ်ယောက်တည်း ငြိမ့်နေကြတာ။ ခုတော့ ရင်ထိုးလေး ရောက်လာတော့ ဘာတို့ သုံးယောက် ဖြစ်သွားပြီပေါ့”

ကြက်ပေါင်းအိုးကို ပြင်ရင်း ရင်ထိုးလေး ကြားအောင် ဘမိုးမြေ ပြောမိသည် ။

နေခဲ့တာလည်း ဒီ ဟေမဝါမြိုင် ခြံကြီးထဲမှာ ဘမိုးမြေနဲ့ နေရင်ခွင် နှစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ကြ တာပါ။ ညဆိုရင်လည်း ခြံထဲက မီးဖိုကြီးရှေ့ မှာ ဘမိုးမြေက မယ်ဒလင်လေး တစ်လက်နဲ့ မောင်နေရင်ခွင်က သောက်စရာ စားစရာ အမြည်းကလေးတွေနဲ့ ။

တစ်ခါတလေ ညဆယ်နာရီ၊ ဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးတဲ့ အထိ ခံစားချက် တွေ ပြောပြီး နှစ်ယောက် သား မအိပ်နိုင်ကြ။

“မိန်းမဆိုတာ xxx ဆောင်းလေ ပမာညီ xxx အတွင်းသဘော မတူညီ xxx ပြောင်းလဲ တတ်သည် xxx”

“ဟား... ဟား”

မဆိုတတ် ဆိုတတ် အသံဝါဝါကြီးနဲ့ မောင်နေရင်ခွင်က လိုက်ချင် ဆိုနေသေးတာ။ သူ့အတွက် ကိုတော့ ဘမိုးမြေ ကိုယ်တိုင်လည်း နာကျင်စွာ ခံစားခဲ့ရပါသည် ။ မြမာယာကို အရူးအမူး စွဲလမ်းကာ နေရင်ခွင် ချစ်ခဲ့သလောက် နောက်ဆုံးတစ်နေ့မှာ တန်ဖိုးဖြတ် စွန့်ခွာသွားတာက မချီအောင် နာကြည်း စရာပါပဲ။

ဒါပေါ့လေ...

ကံကြမ္မာဆိုတဲ့ အရာဟာ ဘယ်သူကမှ ပြဋ္ဌာန်း စေစားပိုင်ခွင့်မှ မရှိ

တဲ့ ဟာ။ သူပြုသမျှ နုပြီး သူစေသမျှ နာခံရတာလေ။ ဒီလိုပဲ တွေးပြီး
ဖြေသိမ့်နိုင်ဖို့ပဲ ဘမိုးမြေ ကြိုးစားခဲ့ရ၏။

ဒီကိုရောက်မှ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ လည်း အခေါ်အပြော အဆက်အဆံ
နေရင်ခွင် လုံးဝ မလုပ်။ သာရေး နာရေး ဘယ်ခြံကပဲ ဖိတ်ဖိတ် ဖိတ်သ
မျှကို အပြီးကလေးနဲ့ ပဲ ပယ်ချ ငြင်းဆန်ကာ သိုသို သိပ်သိပ်ကလေးပဲ
ဟေမဝါမြိုင် ခြံတံခါးကြီးတွေနဲ့ နောက်မှာ နေရင်ခွင်က ဘဝကို အဆုံး
သတ် မြှုပ်နှံခဲ့သည် ။

ခုတော့ အထီးကျန် ဆန်လှတဲ့ သူတို့ နှစ်ယောက် ကြားထဲကို အသ
က် ဆယ့်သုံးနှစ်သာ ရှိသေး တဲ့ ပန်းရင်ထိုးဆိုတဲ့ သူမလေးက ရောက်
လာခဲ့ပြီဆိုတော့ ငြိမ်သက်နေတဲ့ ကန်ရေပြင်လေးဟာ မလွဲမသွေတော့
လှုပ်ရှားလာရတော့မှာ ပေါ့လေ။

လှုပ်... ရှား... လာ... ရ... တော့... မှာ ... ပေါ့။

★